

Till följd av detta anför sökanden att det förelåg ett åsidosättande *prima facie* av konkurrensrätten och att kommissionen borde ha tagit mindre än 21 månader på sig att komma fram till den slutsatsen och följaktligen inleda ett förfarande. Kommissionen underlåtenhet att vidta åtgärder varade således längre än vad som är rimligt.

- (¹) Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, s. 1).
- (²) Kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget (EUT L 123, s. 18).

Talan väckt den 30 november 2007 – Ryanair mot kommissionen

(Mål T-442/07)

(2008/C 37/44)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Ryanair Ltd (Dublin, Irland) (ombud: advokaten E. Vahida)

Svarande: Europeiska gemenskapernas kommission

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- fastställa att kommissionen har underlåtit att ta ställning i enlighet med sina skyldigheter enligt EG-fördraget, särskilt inbegripet enligt artikel 232 EG, i anledning av sökandes klagomål av den 3 november och den 13 november 2005, av den 16 juni och den 10 november 2006 och av den formella underrättelsen av den 2 augusti 2007,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna, inbegripet de kostnader som sökanden har haft för det förevarande förfarandet, även om kommissionen vidtar åtgärder efter talans väckande, vilka enligt domstolens uppfattning innebär att det inte längre föreligger anledning att dom meddelats, eller om domstolen avvisar talan, och
- förordna om att de andra åtgärder skall vidtas som förstainstansrätten anser vara lämpliga.

Grunder och huvudargument

Sökanden har genom sin ansökan väckt talan enligt artikel 232 EG och gjort gällande att kommissionen har underlåtit att ta ställning i fråga om de klagomål som gavs in den 3 november

2005, den 13 december 2005, den 16 juni 2006, och den 10 november 2006 samt i fråga om den formella underrättelsen av den 2 augusti 2007.

Det påstås i den första grunden att kommissionen har underlåtit att genomföra och slutföra en omsorgsfull och oberoende granskning av de klagomål som hade getts in av sökanden. Dessa klagomål avsåg påstått olagligt stöd i form av fördelar som hade getts till flygbolagen Alitalia, Air One och Meridiana av den italienska staten. Alternativt, som en andrahandsgrund, hävdar sökanden att kommissionen har underlåtit att ta ställning i fråga om sökandens klagomål om påstådd konkurrensbegränsande diskriminering och om åsidosättande av artikel 82 EG.

Följande åtgärder omfattades av sökandens klagomål: (i) utbetalning till Alitalia av stöd i form av så kallad 11 september-ersättning, (ii) gynnsamma villkor i samband med överlåtelsen av Alitalia Servizi till Fintecna, (iii) underlåtenhet av den italienska staten att kräva betalning av Alitalia för fordringar som bolaget var skyldigt italienska flygplatser, (iv) statlig finansiering av Alitalias avgångsvederlag, (v) rabatter på bränslekostnader, (vi) sänkningar av flygplatsavgifterna på italienska knutpunkter (hubs), (vii) överföringen av 100 Alitaliaanställda till Meridiana och Air One och (viii) diskriminerande restriktioner för sökandens verksamhet vid regionala flygplatser, inbegripet Ciampino-flygplatsen. Sökanden hävdar att den italienska staten är ansvarig för dessa åtgärder och att de har inneburit förlorade intäkter och att de specifikt gynnar Alitalia samt beträffande vissa åtgärder även Air One och Meridiana. Enligt sökanden utgör dessa åtgärder statligt stöd vilket uppfyller samtliga villkor i artikel 87.1 EG.

Sökanden påstår alternativt, som en andrahandsgrund, att de italienska flygplatsernas underlåtenhet att få betalt av Alitalia för de fordringar som de hade gentemot bolaget, sänkningarna av flygplatsavgifterna vid italienska knutpunkter, rabatterna på bränslekostnaderna och de diskriminerande restriktionerna för sökandens verksamhet vid regionala flygplatser utgör ett åsidosättande av konkurrensrätten. Sökanden gör följaktligen gällande att, för det fall förstainstansrätten skulle finna att staten inte var ansvarig för vissa av de fördelar som hade getts Alitalia, Air One och Meridiana på grund av att de italienska flygplatser och leverantörer av bränsle som hade lämnat dem hade handlat självständigt, skall fördelarna anses utgöra konkurrensbegränsande diskriminering, vilken kan motiveras av objektiva skäl, och följaktligen utgöra ett åsidosättande av artikel 82 EG.

Sökanden gör även gällande att denne har ett berättigat intresse av att framföra ett sådant klagomål, i egenskap av såväl kund för flygplatstjänster och flygbränsle som konkurrent till Alitalia, Air One och Meridiana.

Sökanden hävdar vidare att kommissionen var skyldig att vidta åtgärder i enlighet med bestämmelserna i rådets förordningar (EG) nr 659/1999 (¹) och 1/2003 (²) och kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 (³). Kommissionen vidtog emellertid inte några åtgärder efter det att den hade tagit emot klagomålen, eller efter det att den hade tagit emot den formella anmodan.

Som en följd av detta hävdar sökanden att det förelåg en *prima facie* överträdelse av konkurrensreglerna och att den orimligt långa tid (mellan 9 och 21 månader, beroende på vad klagomålet avsåg) som gick mellan det att kommissionen tog emot den formella anmodan och kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder utgör passivitet i den mening som avses i artikel 232 EG.

- (¹) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1).
 (²) Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (EGT L 1, 2003, s. 1).
 (³) Kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna 81 och 82 i EG-fördraget (EUT L 123, s. 18).

Talan väckt den 5 december 2007 – Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise mot kommissionen

(Mål T-444/07)

(2008/C 37/45)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (Marseille, Frankrike) (ombud: advokaten C. Bonnefoi)

Svarande: Europeiska gemenskapernas kommission

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut K(2007) 4645 av den 4 oktober 2007 om indragande av det finansiella stöd ur Europeiska socialfonden som beviljats för finansiering av ett stöd i Frankrike (CPEM) genom beslut K(1999) 2645 av den 17 augusti 1999,
- tillerkänna sökanden skadestånd för offentligt angrepp på anseendet av ett organ som agerar inom ramen för ett uppdrag av allmänt intresse,
- tillerkänna sökanden ett individuellt skadestånd om 1 euro för CPEM:s anställda för störd arbetsro (deras framtida arbetsstruktur är hotad och följaktligen deras arbete eftersom erläggande av 1 miljon euro innebär att CPEM och MSD tvingas att upphöra med sin verksamhet),

- tillerkänna sökanden ersättning för nödvändiga advokatkostnader och kostnader för rättslig rådgivning och vilka kan styrkas.

Grunder och huvudargument

Genom förevarande talan yrkar sökanden ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2007) 4645 av den 4 oktober 2007 om indragande, till följd av en rapport från OLAF, av det stöd ur Europeiska socialfonden (¹) avseende finansiering i form av ett globalt stöd för ett pilotprojekt som sökanden utförde.

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grupper av grunder. Den första avser det sätt på vilket handläggningen och utredningen som ledde fram till det angripna beslutet genomfördes av OLAF och hänför sig till åsidosättande av rätten till försvar. Den andra gruppen grunder avser det angripna beslutet i sak.

För det första gör sökanden gällande att sättet som OLAF genomförde sin utredning på medförde åsidosättande av ett flertal gemenskapsrättsliga principer och principen om en balanserad utredning, såsom oskuldspresumtionen och principen om rätten att få kännedom om det verkliga och exakta innehållet i anklagelsepunkterna i de klagomål som ligger till grund för förfarandet. Sökanden framhåller dessutom att OLAF har förväxlat de förfaranden som föreskrivs i förordning nr 2185/96 (²) med dem som avser utredningar i enlighet med förordning nr 2988/95 (³). För det andra gör sökanden gällande att OLAF har lagt olika och ändrade upplagor av "Guide du promoteur" till grund för sina slutsatser.

I sak gör sökanden gällande att kommissionen har grundat sitt beslut på slutsatserna i OLAF:s rapport, enligt vilket begreppen "icke-vinstdrivande organ" och "ställa till förfogande" enligt fransk rätt allvarligt har feltolkats. Sökanden gör dessutom gällande att OLAF har framhållit att en "Guide de promoteur" skulle ha företrädare framför innehållet i en gemenskapsrättslig förordning. Sökanden framhåller även att kommissionen kände till och till och med accepterade de omständigheter som sökanden gör gällande att OLAF har gjort sig skyldig till och omständigheterna i det angripna beslutet. Sökanden åberopar slutligen en grund enligt vilken förordning nr 1605/2002 (⁴), vilken ligger till grund för en del av OLAF:s resonemang och det angripna beslutet, inte kan tillämpas och inte kan åberopas.

(¹) Kommissionens beslut K(1999) 2645 av den 17 augusti 1999, i dess lydelse enligt kommissionens beslut nr K(2001) 2144 av den 18 september 2001.

(²) Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, s. 2).

(³) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen (EGT L 312, s. 1).

(⁴) Rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1).